

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

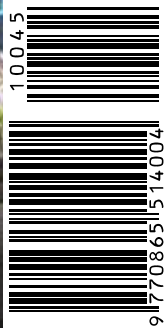
www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

KISIKLOTT PRIVATIZÁCIÓ

KAPHATÓ
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL

HA NEM SZTRÁJKOLNAK, EZREK KERÜLHETNEK
UTCÁRA A VOLT MÁV-CÉGEKNÉL

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

MEGTÉPETT VÖRÖS ZÁSZLÓ

A múlt héten mi is ott voltunk egy rendezvényen, a Duna partján. Ott, ahol annak idején a nyilasok zsidó honfitársainkat a folyóba lötték.

Ott voltunk, mert mi is kegyelettel emlékezünk rájuk, ott voltunk, mert mi is ellenezzük a zsidóellenességet mind régi, mind mai formájában.

Sokan voltak mások is, szocialista és liberális politikusok, egyszerű emberek is. A mi fiataljaink vörös zászlóval érkeztek. Egy valakinek ez nagyon nem tetszett. Félrelökte a fiatalokat, és elkezdte széttépni a zászlót, a vöröset. Az illető zsidó volt.

Mielőtt megkérdeznéd, hogy honnan tudjuk, megmondom: jellegzetes fejviseletéről. Mások ilyet nem hordanak, úgyhogy véletlenül se vádolj engem rasszizmussal!

Az illető nem volt már fiatal, emlékezhetett arra, hogy 1945-ben sok tízezer szovjet katona áldozta életét Budapest felszabadításáért. Vörös zászló alatt!

Szét is bombázhatták volna a várost, Dohány utcástól és zsinagógástól, de nem ezt tették. Saját életüket áldozták fel kegyetlen utcai harcokban azért, hogy Budapest lakosai, zsidók és nem zsidók, élve maradjanak. De másról is szó van itt, a máról.

Vajon lehet úgy küzdeni társadalmunk veszélyes és undorító jelenségei ellen, ha válogatunk? Ezzel hajlandó vagyok együttműködni, a másikkal meg nem.

A Duna-parton összegyűlt liberális társaság nekem sem tetszik. De most nem erről volt szó! Most arról van szó, hogy tenni kell társadalmunk szélsőséges jelenségei ellen.

Remélem, hogy mások, legalább mások értik ezt.

A KORONÁK VARÁZSEREJE

A koronáknak még varázserejük is lehet. Legalább is a cseh királyi koronáról azt tartja a legenda, hogy az, aki illetéktelenül a fejére teszi, rövidesen meghal.

Nem tudom, hogy igaz-e, de az biztos, hogy Reinhard Heydrich SS-Obergruppenführer, Hitler üdvöskéje, Csehország egykori náci birodalmi helytartója mindenesetre így járt. Lehet, hogy fiatalos megfontatlanságból tette, de felpróbálta a koronát. Hát igen, 1941-ben mindössze 37 éves volt. Láss csodát: pár hónap múlva, mint tudjuk, mérénylet áldozata lett.

Nem tudom, hogy a magyar koronának van-e ilyen varázsereje. Akár lehetne is, végtére is a magyar királyok mindegyikének fején megfordult ezer év alatt, s valami kis varázsereő összejehető.

Szörnyű még belegendolni is, mi lenne a „szavazófülkékben kivívott forradalommal”, ha valaki, mondjuk, felpróbálná a koronát mostani nagyjaink közül. Úgy este felé, takarodó után. Szörnyű!

De rögtön megnyugodtam, amikor elolvastam Hende Csaba úr törvénytervezetét. Ezentúl a Honvédség feladata legyen „a magyar állam folytonosságát és függetlenségét megtestesítő ereklye (a Szent Korona és a hozzá tartozó egyes jelvények) teljes körű őrzése”.

Most már minden rendben lesz. Ha derék katonáink veszik át az őrzést, nem lehet majd csak úgy belopózni, és stikában felpróbálni a koronát. Szó se róla!

A korona esetleges varázshatása ellen tehát védve vagyunk.

De ki véd meg bennünket az állami politika szintjére emelt hülyeség ellen?

Miért nem akarják egyesek tudomásul

venni, hogy kis hazánk manapság nem királyság?

Miért felejtik el lazán, hogy a Magyar Királyság sokévszázados története során alig volt független?

Miért nem akarják belátni, hogy az Árpád-ház kihalása után királyaink még csak nem is magyarok voltak? Ha nem hiszed, menj ki a Hősök terére, és nézd meg a királyszobrokat!

Persze, értem én. Magyarországnak jót tenne valami varázsereő. Mondjuk, a korona, vagy legalább egy Lolka-Bolkás varázsceruza.

Attól tartok, hogy varázsceruza csak a filmben van. A magyar királyok koronája pedig nem fog bennünket okosabbá, műveltebbé, gazdagabbá tenni. Ahhoz valami más kell.

Jó iskolák, a tehetségek támogatása, az ország értelmes fejlesztése.

Ja, és pár okos politikus sem ártana.

VÉR-ADÓ

A múltkori Afganisztán-konferencián a hivatalos hatalom egyik képviselője mondta, hogy biztonságunk garanciája a NATO, és ezért nekünk fizetni kell.

Pénzzel nem nagyon tudunk, fizessünk hát katonával! Például küldjük őket Afganisztánba... Ugyancsak ez az illető mondta, hogy Magyarország, ha akarna sem tudna most újabb kétszáz harcoló katonát kiállítani. Ugyanis nincs ennyi!

Akkor kezdtem megérteni, hogy miért is kell a mostani kormánynak hirtelenjében nyolcezer önkéntes tartalékos. Jó, nem leszek rosszindulatú.

Azért is kell, vagy kellhet, mert a természeti katasztrófák a jövőben sem kerülnek el bennünket. De van itt más is!

Az új Lex Hende kimondja, hogy a magyar kormány „gondoskodik a NATO Válságkezelési Rendszerének nemzeti alkalmazásáról”.

A NATO pedig elégedetlen, mert látja: ha zűr lesz itt vagy a környéken, erre a magyar hadseregére nem nagyon számíthat.

A NATO-nak viszont fizetni kell, adót: emberi adót, vér-adót.

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Az MSZP az Alkotmánybíróságon támadja meg az Országos Választási Bizottság (OVB) azon döntését, hogy nem adott zöld utat az MSZP magán-nyugdíjpénztárakkal kapcsolatos népszavazási kezdeményezéseinek - jelentette be Kunhalmi Ágnes. Az MSZP elnökségi tagja közölte: nem értenek egyet azzal a kritikával, mely szerint a kérdések nem voltak egyértelműek. Hozzátette: az OVB hétfői ülésén alapvetően a testület elnöke és az MSZP-s delegált vitatkozott, a többség nem is vett részt a diskurzusban. Kunhalmi úgy fogalmazott: az a benyomása támadt, hogy irányított szavazás történt, és az aktuálpolitika árnyéka rávetült az OVB-re.

Munkáspárt: Az MSZP-nek ebben igaza van. Az OVB bizony egy aktuálpolitikai helyzet alapján összerakott bizottság. Most a Fidesz az erősebb, ők verik át saját akarataikat. Korábban az MSZP és az SZDSZ vitte át saját érdekeit a Fideszszel szemben. Ez az ő rendszerük, együtt hozták létre, most sírjanak is egymás miatt. Erkölcsi magasságokból beszélni azonban az MSZP-nek semmi alapja sincs.

2. Orbán Viktor miniszterelnök kedden hivatalában fogadta Leon E. Panettát, a CIA igazgatóját. Magyarország is kivészi részét a terrorizmusellenes küzdelemből, ennek jegyében hozta létre a kormány a Terrorelhárítási Központot.

Munkáspárt: A terrorizmusellenes küzdelemben való együttműködés azt jelenti, hogy a független államok átengedik katonai és titkosszolgálati információikat Washingtonnak. Nem csak a külföldiekre vonatkozókat. Sőt. A CIA természetesen jobban tudja, hogy mi van Oszama Bin Ladennel, mint a magyar vagy éppen lengyel felderítés. A „terrorizmusellenes küzdelem” ahhoz kell, hogy az amerikaiak magyar vagy éppen lengyel állampolgárokat ellenőrizzenek. Nem csak ujjlenyomatot követelhetnek az új útlevelekre, hanem minden létező adatot is – kezdve a munkakörteől a bankszámla-információn át akár a mobilok híváslistájáig. Magyar érdeket szolgálna mindez? Aligha, mint ahogy néhány évtizeddel ezelőtt a KGB-tábornokokot sem kellett volna mindenhova beengedni.

3. Az Országgyűlés a jövőben kilenc évre választja meg a legfőbb ügyészt az ügyészségi szolgálati viszonyról kedden elfogadott törvénymódosítás alapján.

Munkáspárt: Egy fillérrel sem lesz több vagy éppen kevesebb a fizetésünk ettől a döntéstől. S még csak a közbiztonság sem fog javulni. A Fidesz egyszerűen bebiztosítja, hogy ha négy év múlva kikap a választásokon, az ügyészség élén az ő megbízható párt-kádere legyen. A Fidesz politikusai szeretnek mentékben, úri szalonokban forgolódni. Nos, úriember

ilyet nem tesz. Már legalábbis a fenn hirdetett úri és konzervatív ideológiájuk alapján.

4. Jövő év január 1-től létrejön a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal és a Vám- és Pénzügyőrség összeolvadásával.

Munkáspárt: Egy másodpercig se higgye senki, hogy ezt a szervezetet bármely érintett is a kitalált néven fogja hívni. A NAV-nál lényegesen kézenfekvőbb az AVH (Adó- és Vámhivatal). De tulajdonképpen nem is az elnevezéseken van a hangsúly. Kitehetünk minden sarokra egy óriáscímert és egy nemzeti feliratot, ha a mindennapokban nem ezt képviseljük. Márpedig jelenleg úgy tűnik, hogy az újabb „nemzeti” hivatal csak a Fidesz mindennapos szolgálatára, az állami pénzek biztosabb baráti elosztására jön létre.

5. Megkezdődött a móri bankrablás büntetőperének másodfokú tárgyalása.

Munkáspárt: Mikor is volt a móri rémálom? Egész pontosan 2002. május 9-én. S tudják ma hányadika van? Mennyi ideig kergetett hamis nyomokat a rendőrség? Na, ez az igazi baj Magyarországon! A kormánynak a bűnüldözők és a bíróságok hatékonyságával kellene foglalkoznia, ha kell, törvényt is módosítva, nem pedig újabb és újabb nemzetieskedő teszteteket kreálnia.

6. Már az ideiglenes átadás utáni első napon torlódás alakult ki a Margit hídon, illetve az oda vezető útvonalakon. A Fővinform szerint pár napon belül normalizálódhat a helyzet.

Munkáspárt: S annyi szépet és jót ígértek eddig és ezután is Budapest urai. Ehhez képest a megkésve, új hídra is elegendő pluszköltségen felújított Margit híd csak arra nem jó, amire kitalálták: hogy az emberek gyorsan átjussanak a Duna túloldalára. Azokon az útvonalakon, amelyeken eddig a Margit híd lezárása okozott dugókat, most sem jobb a helyzet, a Lánchídon és az Erzsébet hídon is lassú az előrejutás.

7. Radarfelvételen kimutatható, hogy évek óta süllyedt az ajkai iszap-tározó gátja.

Munkáspárt: No, akkor már csak azt kellene kideríteni, hogy ki láthatta ezeket a felvételeket? Ki dönthetett arról, hogy semmibe vegyék őket? Ki nem tett semmit? S mit kapott ezért cserébe? Ilyen egyszerű. Vagy mégsem erről van szó? Az előkerült radarfelvétel mindössze arra szolgál, hogy a milliárdosok kezében lévő MAL kibújjon a felelősség alól? A frissiben létrehozott Terrorelhárítási Központ is inkább ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásával foglalkozhatna.

ELKÓTYAVETYÉLT VASUTAS CÉG

Sikertörténet a munkahelyeket veszélybe sodró privatizáció? A szakszervezetek és a munkaadó képviselői ugyan megállapodtak a Rail Cargo Hungaria Zrt-nél, hogy enyhítik a létszámleépítés mértékét, azonban a folyamatos elbocsátások nem kerülnek le az asztalról. A rendszerváltási privatizáció után a Rail Cargo-t sikertörténetként reklámozták, miközben már akkor világos volt, hogy az osztrákok inkább csak piacot vásárolnak. Az elbocsátásokat most is csak sztrájkkal fenyegetve sikerült enyhíteni.

A társaság októberben jelentette be, hogy jövőre 460 fővel kívánja csökkenteni a cégnél a létszámot, a jelenlegi 3028-ról.

A három reprezentatív szakszervezet (Vasutasok Szakszervezete, VDSZSZ Szolidaritás, Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete) és a munkáltató közös nyilatkozata szerint rögzítették a létszámcsökkentés enyhítését célzó eszközök körét, így egyebek között lehetőség nyílik - amennyiben a jogszabályi környezet is lehetővé teszi - a korengedményes nyugdíjazásra, a Cargo Évek Program működtetésére és egyéb, a munkavállalók munkaerőpiacon maradását elősegítő programokra, intézkedésekre.

A Rail Cargo Hungaria Zrt. a megállapodást követően visszavonja az október 12-én bejelentett csoportos létszámcsökkentési szándékát, amiről a Regionális Munkaügyi Központokat november 12-én értesítette.

A VDSZSZ Szolidaritás illetve a Vasutasok Szakszervezete (VSZ) ezzel lezártnak tekinti a korábban kezdeményezett kollektív munkaügyi vitát, így elhárult a sztrájk veszélye is.

A tárgyalásokat azonban 2011. március 31-ig folytatják egy középtávú együttműködési megállapodás érdekében, amelynek meghatározó elemei a foglalkoztatáspolitikai kérdések lesznek.

A felek egyhangúlag kijelentették, hogy közös érdekük a vállalat hosszútávú működésének biztosítása, amely elemi és alapvető feltétele a vállalatnál foglalkoztatott munkavállalói létszám minél magasabb szintű megtartásának.

A Rail Cargo Hungaria októberben, a csoportos létszámleépítési szándék bejelentésekor azt hangsúlyozta, hogy a vállalat a

privatizáció óta eltelt időben a csökkenő fuvarmegbízások ellenére is gyakorlatilag változatlan szinten őrizte meg átlagos foglalkoztatási létszámát, és biztosította a privatizációs szerződésben vállalt foglalkoztatási garanciát.

A hónapok óta folyó elemzések egyértelműen azt mutatták, hogy már nem tartható fenn a háromszoros munkavállalói létszám.

„A létszámleépítés elkerülhetetlen, mértéke pedig attól függ, hogy az Orbán-kormány hajlandó-e felülvizsgálni az idén decemberben hatályba lépő új pályahasználati díjakat.”

Az Osztrák Szövetségi Vasút (ÖBB) szeptemberben Bécsben jelentette be, hogy ésszerűsíteni szeretné a magyar teherszállító leányvállalata, a Rail Cargo Hungaria (RCH) a működését, ezért jelentős létszámcsökkentésről készít tervet, és tárgyalni akar a magyar kormánnyal a pályahasználati díjakról is.

A Format osztrák lap korábbi írása szerint az osztrák tulajdonosnak az RCH komoly gondot jelent. Úgy gondolják, hogy nem csupán drágán vették, hanem

még pumpálni is kell bele a tőkét, mostanáig 330 millió eurót, az eredmény pedig tavaly 30 millió euró veszteség volt, ami az idén még nagyobbra nőhet.

A létszámleépítés elkerülhetetlen, mértéke pedig attól függ, hogy az Orbán-kormány hajlandó-e felülvizsgálni az idén decemberben hatályba lépő új pályahasználati díjakat - írta annak idején az osztrák lap, amely szerint a munkaügyi konfliktus kompromisszummal végződhet: a budapesti kormány csökkenti a pályahasználati díjat, az osztrák cég pedig eltekint a magyarok tömeges elbocsátásától.

A Nemzeti Fejlesztési Minisztérium szeptember közepén kiadott közleménye szerint az osztrák állami vasútársaság után a magyarországi leányvállalata, a Rail Cargo Hungaria Zrt. is megalapozatlanul hivatkozik a díjtételek drasztikus emelkedésére.

Az RCH jelentősen felülbecsülte a jövő évtől érvényes díjmódosításból fakadó többletköltségeket.

A Magyar Államvasutak teherszállítási leányvállalatának eladása 2008 végén zárult le, az osztrák állami vasútársaság szállítmányozási csoportja, a Rail Cargo Austria (RCA) 102,5 milliárd forintért vette meg.

A tranzakciót akkor még az eladó és a vevő is „sikertörténetnek” nevezte. ■

ELÉG A TÉTLENSÉGBŐL! HORTHY IDEJÉN HARMINCSZOR ENNYIT SZTRÁJKOLTAK

Megalkotása óta érintetlen a magyar sztrájk törvény, amely többek között azt sem tisztázza, hogy mi is az a sztrájk. Nem egyértelmű, hogy jár-e kártérítés annak, akit elbocsátanak, mert nem tudott bejutni a munkahelyére, miként az sem, hogy mit tehet sztrájk esetén a rendőrség. Nehéz beszélni a sztrájkokról, mert Magyarországon 1989 óta annyi volt belőlük, mint amennyi egy hónap alatt van Franciaországban vagy Romániában – mondta az origó című internetes portálnak Tóth Ferenc, a Munkaügyi Kutató Intézet korábbi munkatársa, egyetemi oktató a Magyar Közgazdasági Társaság (MKT) által a sztrájk-törvényről a héten szervezett műhelybeszélgetés után.

A magyar sztrájkaktivitás valóban meglepően alacsony, a Központi Statisztikai Hivatal (KSH) adatai szerint a rendszerváltás óta körülbelül 260-280 sztrájk volt Magyarországon (a statisztikai hivatal minősítése szerint az minősül sztrájknak, ha 10 fő közösen tiltakozik, illetve beszünteti a munkát). Ennek is mintegy 60 százaléka figyelmeztető sztrájk volt, vagyis legfeljebb két órás, a szolidaritási sztrájkok száma pedig körülbelül tíz darab.

„A két világháború között a mainál hússzor-harmincszor többet sztrájkoltak hazánkban” – mondta Tóth Ferenc.

A legtöbb sztrájk az államilag érintett területen van (közszolgáltatásoknál), ahol a legtöbb költségvetési támogatásra van esély. A magánmunkáltatóknál könnyebb elveszíteni a munkahelyet. Az emberek az egyéni érdekérvényesítéshez szoktak, inkább az egyéni kikapukat keresik.

A sztrájk alatt nem jár bér, hívja fel a figyelmet Tóth Ferenc, ezért már volt példa arra, hogy – az amúgy sokszor megosztott szakszervezetek – összefogtak.

Például a MÁV-nál rájöttek arra, hogy ha „csak” a mozdonyvezetők és a forgalmi irányítók sztrájkolnak, azzal az egész vasút működését megbéníthatják, és a sztrájkalapból is csak néhány száz ember kieső fizetését kell pótolni, miközben a nem sztrájkoló vasutasok nagy részének fizetését állja a vállalat.

NEM CSODA, HOGY MAGYARORSZÁGON ELKESERÍTŐ A DOLGOZÓK HELYZETE. NÁLUNK 1989 ÓTA ÖSSZESEN ANNYI SZTRÁJK VOLT, MINT AMENNYI EGY HÓNAP ALATT VAN FRANCIAORSZÁGBAN VAGY ROMÁNIÁBAN.

SZTRÁJK – TÖRVÉNYESEN

A sztrájkban való részvétel önkéntes, az abban való részvételre, illetve az attól való tartózkodásra senki nem kényszeríthető.

A jogszerű sztrájkban résztvevő dolgozókkal szemben a munkabeszüntetés befejezését célzó kényszerítő eszközökkel nem lehet fellépni.

A sztrájkjog gyakorlása során a munkáltatóknak és a munkavállalóknak együtt kell működni.

A sztrájkjoggal való visszaélés tilos.

A szakszervezeteket megilleti a szolidaritási sztrájk kezdeményezésének joga.

Szolidaritási sztrájk esetén az előzetes egyeztetés mellőzhető.

A sztrájk jogszerűségének, illetve jogellenességének megállapítását az kérheti, akinek a jogszerűség vagy a jogellenesség megállapításához jogi érdeke fűződik.

A kérelmet a kérelmező székelye szerint illetékes munkaügyi bírósághoz kell benyújtani.

Ha a sztrájk jogszerűségének, jogellenességének megállapításánál több munkaügyi bíróság is érintett, a kérelem elbírálására a Fővárosi Munkaügyi Bíróság az illetékes.

A sztrájk kezdeményezése, illetve a jogszerű sztrájkban való részvétel nem minősül a munkaviszonyból eredő kötelezettség megsértésének, amiatt a dolgozóval szemben hátrányos intézkedés nem tehető.

A jogszerű sztrájkban résztvevő dolgozót megilletik a munkaviszonyból eredő jogosultságok.

A sztrájk miatt kiesett munkaidőre – eltérő megállapodás hiányában – a dolgozót díjazás és a munkavégzés alapján járó egyéb juttatás nem illeti meg.

A munkaviszonyhoz kapcsolódó társadalombiztosítási jogokra és kötelezettségekre a társadalombiztosítási jogszabályok az irányadók azzal, hogy a jogszerű sztrájk időtartamát szolgálati időként kell figyelembe venni.

SZIKRÁBÓL LÁNGOT

KONGRESSZUS ELŐTTI INTERJÚ THÜRMER GYULÁVAL

– Úgy hírlik, hogy a Munkáspárt Jelölő Bizottsága Önt jelöli a párt elnökének a decemberi kongresszusra. Elvállalja?

– Igent mondtam a bizottságnak. Nem könnyű szívvel, de igent mondtam.

– Mondhatják, hogy 20 év után más elnök után kellene nézni.

– Mondhatják, de olyan sokan azért nem mondják. Nézze, idő kell ahhoz, hogy a dolgok beérjenek. A mostani miniszterelnök is húsz éve pártelnök. Neki beérett, nekünk is be fog érni.

– A Munkáspárt húsz éve nem tud bejutni a parlamentbe. Nem Ön a felelős érte?

– Felelős vagyok, mint vezető azért, hogy nem hoztunk ki mindent a pártból, amit lehetett. A többi dolog azonban nem tőlünk függ. 1990-ben 4 százalék volt a bejutási küszöb. Amikor kezdtük elérni, felemelték 5 százalékra. Aztán a nagy pártok rájöttek, hogy így se jó nekik, mert a Munkáspárt minden választáson tudott országos listát állítani, azaz elvileg be is juthatunk. Erre mit csinált a Fidesz? Megszigorította a törvényt, kevesebb idő alatt több kopogtató cédulát kell összegyűjteni. Ha így megy tovább, még azt is megtilthatják, hogy induljunk.

– A parlamenti bejutás azért mégiscsak mérce.

– Minek a mércéje? A jó programnak? Egy frászt! A programoknak semmilyen jelentőségük sincs már. Igen, mérce, annak mércéje, hogy kinek mennyi pénze van. A parlamentbe az jut be, akinek pénze van, meg tudja venni a médiát. S azért akar bemenni, hogy még több pénzhez jusson. Nézze meg: a Fidesz-képviselők zömének több állása is van.

– Ha bent lennének, sokat lehetne elérni.

– Mit lehetne elérni? Vagy visszakerdezek: mit ért el a Jobbik

vagy az LMP? Semmit! Egész egyszerűen leszavazzák őket. Persze lehetne, ha összekötnék a parlamenti harcot a tömegek között végzett munkával, az utcai küzdelemmel. De nem teszik, megalkudtak. Kövér László megmondta a Jobbiknak, hogy válasszanak, mik akarnak lenni. A kormány ellenzéke vagy a rendszer ellenzéke? Gyorsan kiderült, hogy a Jobbiknak csak a szája jár, amikor szidja a tőkés rendszert. Nekik nagyon is jó ez a rendszer. A Munkáspárt viszont nem csupán a kormány ellenzéke, hanem a rendszer ellenzéke is. Ezért nem engednek a tűz közelébe.

– A Munkáspárt nem kap állami támogatást. Mégis miből tartják el magukat?

– Ha hiszi, ha nem, a tagdíjából és tagságunk, barátaink támogatásaiból. Sokan támogatják például A Szabadság újságot havi ezer forinttal. Ennek egy része a pártot segíti. A másik oldalon pedig összehúztuk magunkat. Két embernek tudunk fizetést adni a korábbi 8-10 helyett. Mindenki más társadalmi munkában végzi azt, amit rábíztunk. Van ennek előnye is. A Munkáspárt az egyetlen többé-kevésbé nagy párt, amely nem függ az államtól. Nézze meg a Jobbikot vagy a LMP-t! A választások előtt hangosan verték a mellüket, majd mi mindent megváltoztattunk, minden más lesz. Amint bekerültek, rögtön elmélyültek a bizottsági helyekért - magyarul a pénzért folytatott harcban. Ezen túl nem is csináltak semmit.

– Ön személy szerint miből él?

– Durván 148 ezer forintot kapok nettó. A pártban én vagyok az egyik munkatárs, aki főállásban végzi a munkáját. Ez nem sok pénz, de nem élünk nagylábon, meg az igazság az, hogy lassan

feléljük tartalékainkat is. Hobbim nem sok van, és az sem kerül pénzbe. Kirándulni és sétálni a budai hegyekben egyelőre ingyen lehet. Az idegen nyelveket egyedül tanulom, nem kell tanárért fizetni. Persze, szeretnék egyszer vasúti terepasztalt építeni, de ehhez most nemcsak pénzem nincs, időm se lenne.

– Megéri ennyiért csinálni?

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy megéri. Nem éri meg, legalább is pénzben nem. Az a tudat éri meg, hogy egy nagy dolog részese lehetek. Ma mindenki kapitalizmust akar, mi nem! De ez nem lesz mindig így. Az emberek kezdenek lassan rájönni, hogy az, ami van, az rossz. Nem a kormányok rosszak, a rendszer rossz. S amikor a többség felébred, mi ott leszünk mellettük.

– A dolgok nem úgy néznek ki, mintha rövidesen eljönne a Munkáspárt ideje. Nemde?

– Nem így van, bármikor eljöhét. Most jelent meg Oxfordban Carmen Reinhardt és Kenneth Rogoff könyve „This time is different”, azaz „A mi időnk más” címmel. Ők manapság a legfelkapottabb polgári közgazdászok közé tartoznak. Azt mutatják meg, hogy a kapitalizmus évszázadok óta szembesül a válságokkal, de minden új válságnál a hatalom azt mondja: a mi időnk más, az eddigi tapasztalat ránk nem vonatkozik. A tőkés világ az elmúlt egy-két évben azt hitte, hogy most már nem lehet válság, mert a globalizáció megvéd bennünket, a pénzügyi rendszer nagyon kifinomult. Aztán egyik pillanatról a másikra a Lehman Brothers-bank csődbe ment, s elindult a válság. A Fidesz is azt hiszi most, hogy a „mi időnk más”. Én meg azt mondom, hogy a válságnak nincs vége, akármikor összeomolhat az ország.

– Miért gondolja ezt? Magyarország láthatóan stabilizálódik.

– Nézze, tételezzük fel, hogy maga tartozik a banknak vagy az uzorásnak. A kettő egyébként ugyanaz. Ha maga nem tud fizetni, nem szaladnak rögtön a rendőrségre, hanem adnak újabb kölcsönt. Azonban, ha a maga munkája, jövedelme nem javul meg lényegesen, ezentúl sem fog tudni fizetni. Csak a bank, illetve az uzorás döntésétől függ, hogy mikor megy a rendőrségre. Ugyanez igaz a világra is. 1989-ben 20 milliárddal tartozunk a világnak. És akkor a tőkésvilág „elszaladt a rendőrhöz”, a Kádár-rendszer torkára tette a kést. Ma 130 milliárddal tartozunk, a jövedelmeink nem nőnek, a magyar gazdaság érdemben nem változik. Kérdés csak az, hogy a vezető tőkés körök mikor fullasztják be az országot. De az is lehet, hogy a magyar kormányok továbbra is fizetnek a nyugatnak azon az áron, hogy növelik az állam hazai adósságát. Aztán egy pillanatban rájuk omlik a ház, nem tudnak fizetni a tanároknak, a rendőröknek, az állami embereknek. Ekkor jön az, ami Görögországban elindult.

– Miért utálja annyire a kapitalizmust?

– Azért, mert csak a pénzről szól. Pontosabban arról, hogy az, aki gazdag, még gazdagabb legyen. Nézze, ha régen vettem egy televíziót, az évekig kitarított, mert az volt a cél, hogy jó legyen. Most két év után elromlik, javítani drága is, bonyolult is, mehetsz venni egy újat. Vagy mást mondok. Itt vannak a devizahitelek. Gondolja, hogy a bankok nem tudták, hogy változni fognak az árfolyamok, és végül a kliens többet fizet majd? Tudták, sőt a kormány is tudta, és mégis megcsinálták, mert ez hozott irgalmatlan profitot a bankoknak.

– A munkáspárti rendezvényeket elnézve, bizony azt látni, hogy a Munkáspárt az idősek pártja. Van ebből egyáltalán kiút?

– Igaza van, tagságunk zöme idős ember. Nem udvariaskodásnak szánom, tényleg hálás vagyok idős elvtársaimnak, barátaimnak,

hogy két évtizeden át kitarítottak. Köszönöm nekik. Az is igaz azonban, hogy veszélyes ponthoz érkeztünk. Két eset van. Vagy változtatunk a párt stílusán, munkamódszerein, és akkor túléljük, megerősödünk. Vagy nem változtatunk, és a Munkáspárt is eltűnhet a süllyesztőben.

– Miben akarnak változtatni?

– Mi a kapitalizmust eddig is utáltuk, és holnap is utálni fogjuk. Ebben nem szabad, és nem is fogunk változtatni. Másként kell beszélnünk, más szavakkal, mint húsz éve. Tisztelnünk kell a szocialista múltat, de ma már nem erről kell beszélni. Az emberek közé kell mennünk. Hasznossá kell tennünk magunkat kis dolgokban, hogy elfogadjanak nagy dolgokban. Belül fegyelmezett, tudatos, harcos emberek centralizált, hatékony irányítású szervezetét szeretnénk, kifelé pedig nagyon nyitottnak lenni.

A fiatalok egyébként, ha lassan is, de már megindultak felénk. A párt átalakítása gyorsabbá teheti ezt.

– Gondolja, hogy a fegyelem hirdetése vonzó jelszó?

– Biztos, hogy nem mindenki vállalja, de rájuk nincs is szükség. A párt Központi Bizottságába és Elnökségébe a legjobb erőinket, a dolgozni akaró és dolgozni képes embereket kell koncentrálni. Ahány ilyen ember van, annyiból álljon a vezetés. A párt joggal várja el a KB tagjaitól, hogy maximálisan higgyenek a mi igazunkban, képviseljék a mi politikánkat otthon is, a munkában is, mindenütt. Jobban részt kell venniük a szakszervezeti és civilszervezeti munkában. Jogos elvárás az is, hogy havonta legalább két alkalommal utcai akciókban vegyenek részt, terjesszék A Szabadságot. A jövőben mobiltelefon és Internet nélkül ezt a munkát nem lehet végezni. A párt vezetőinek példát kell mutatni az anyagi tehervállásban is. Ha egy átlag párttag jövedelmének 1 százalékaival támogatja a pártot, akkor egy KB-tagnak legalább 4 százalékkal kell. Fogadjuk meg Bolyai János tanácsát: „Szikrából lángot erővel és következetességgel lehet ébreszteni.”

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Mi történt a magyar kommunistákkal 1919 augusztusa után? Hogyan szervezték a pártot? Miből finanszírozták a munkát? Kik voltak az igazi Bors Máték és Dániel Edék? Más idő, más kor, mégis rengeteg hasonlóság van a között, ami 1919 és 1945 között volt, és amivel ma szembesülünk. 1919 augusztusában leverik a Tanácsköztársaságot, 1989-90-ben megbuktatják a szocializmust. Akkor, és ma is a szocializmus korszaka után vagyunk. A tőke akkor is, ma is összehord minden hazugságot azért, hogy lejárássa a szocialista kort, megtévessze a dolgozó embereket. Sorozatunk korábbi részei olvashatóak A Szabadság honlapján.

AZ ELSŐ VÁLASZTÁS

1944 őszén, 1945 tavaszán a Magyar Kommunista Párt kijön a negyedszázados illegalitásból. Villámgyorsan tömegpárttá szerveződik. Magyarország területén a II. Világháborúban győztes Szovjetunió csapatai állomásoznak.

A fasiszta államgépezetet szétzúzták, Horthy emigrációban van. Magyarország azonban még mindig tőkés ország. Az MKP egy percre sem hagy kétséget afelől, hogy szocializmust akar. Ehhez békés úton hatalomra kell kerülnie.

De vajon sikerül-e?

A VÁLASZTÁSOK TÉTJE

Az 1945. november 4-i parlamenti választás az első olyan választás évtizedek óta, amelyben az MKP korlátozás nélkül részt vehet. 1944 ősze, az ideiglenes kormány megalakulása és 1945 tavasza, az ország felszabadulása közötti időszakban a fő kérdés a németek elűzése, az ország szuverenitásának visszaszerzése, a háború utáni helyreállítás megkezdése. Ezekben a kérdésekben lényegében minden párt egyetért, a kommunisták is, a szociáldemokraták is, a kisgazdák is, mások is. Ez a nemzeti együttműködés időszaka.

1945 tavasza után azonban már új kérdés kerül előtérbe: merre menjen Magyarország? Ha a szocializmus felé, akkor előbb vagy utóbb, de államosítani kell a bankokat, a gyárat, ami nyilván nem tetszik a tőkés rétegnek.

Ha a kapitalizmus felé, akkor maradhat minden, de akkor Magyarország ugyanúgy a 3 millió koldus országa lesz, mint a Horthy-rendszerben.

Ezt viszont az emberek nem akarják.

A KÜLVILÁG SZEREPE

A mai tőkés Magyarországon előszere-ttel sulykolják az emberek fejébe, hogy 1945-ben elveszítettük függetlenségünket, szovjet megszállás alá kerültünk, s ők döntöttek el mindent.

A valóság az, hogy 1944. március 19-e óta Magyarország a hitleri Németország megszállása alatt van. Szuverenitásunkat akkor veszítjük el.

Magyarország a fél világgal hadiállapotba kerül. 1945. január 20-án születik meg a fegyverszüneti szerződés, melynek értelmében a békeszerződés életbelépéséig az országban Szövetséges Ellenőrző Bizottság jön létre. Ebben nemcsak a szovjetek vannak, hanem a nyugatiak is, de a vezető szerep a szovjeteké.

Miért az övéké? Nos, azért, mert az USA, Nagy-Britannia és a Szovjetunió így állapodnak meg. Ez az állapot 1947-ig, a békeszerződés életbelépéséig áll fenn. Ők a győztesek, mi meg a vesztesek.

Erre mondják, hogy tetszetek volna megnyerni a háborút!

VÁLASZTÁSI JÁTÉKSZABÁLYOK

Mai tapasztalatból is tudjuk, hogy a választásokon majdnem mindent eldönt az, hogy milyenek a játékszabályok. Az MKP 1945-ben már a játékszabályok,

VÁLASZTÁSI KAMPÁNY, 1945

'45-ÖS SZAVAZÓLAP

azaz a választási törvény kialakításába is beleszólhat.

Az 1945. évi VIII. törvény az addigi magyar történelem legdemokratikusabb törvénye, alapjaiban különbözik a tőkés Horthy-rendszer választási törvényeitől.

1945 novemberében szavazni már nem a csendőr előtt kell, nyíltan, hanem titkosan lehet leadni a voksot. Bárki szavazhat, aki elmúlt 20 éves. Nincs különbség gazdag és szegény, férfi és nő között. Soha ilyen korábban nem volt. Szavazni a pártok listáira lehet 16 választókerületben, illetve az országos listákra. Egy képviselői helyhez átlag 12 ezer szavazat kell.

Persze vannak tilalmak is. A törvény 30 szélsőjobboldali szervezet volt tagjainak tiltja a részvételt. Nem szavazhatnak azok, akik magukat német nemzetiiségüknek vallják. Ez azonban a kisebbség. Az 1945-ös választásokon mintegy 5 millió polgár rendelkezik szavazójoggal, ami 2,3 millióval több, mint az utolsó, 1939-es választásokon.

„GYERÜNK A GÁTRA, SZAVAZZ A PÁRTRA!”

Vajon mivel kampányolnak elődeink 1945 őszén?

Ekkoriban a kampány egyik legfontosabb eszköze a rádió és filmhíradó. Még nincs televízió, az emberek moziba járnak. A pártok kialakítják saját filmstúdióikat a filmhíradók gyártására. Az MKP-hoz közel

álló cég, a Magyar Filmgyártó Rt., Mafirt címen készíti a filmhíradókat. Három év alatt több mint ötven híradó készül el.

A pártstúdiók mellett működik egy országos központ is, a Magyar Központi Híradó Rt, amely átfogja a korabeli médiumokat. A cég vezetésében a kormánykoalícióban résztvevő pártok osztoznak. Akkoriban nincs médiatörvény, de az osztozkodás nagyjából olyan, mint manapság. A szervezet elnöke Ortutay Gyula, az antifasiszta ellenállás résztvevője, a hazai néprajzkutatás későbbi nagy alakja. Az MKP-t ketten képviselik, Révai József és Kállai Gyula. Az MKP-nak sikerül komoly befolyásra szert tennie a rádióban.

A koalíciós pártok felosztják egymást között a budapesti mozikat is. 1945-ben az emberek szívesen néznek filmeket, jól esik a szórakozás a sok szenvedés után. Így például Budapesten az MKP-nak 14 mozi jut, a kisgazdáknak pedig 12.

A fő kampányeszköz azonban a gyűlés. A párt hangszórókat szerel fel teherautókra, így hívják az embereket a gyűlésekre. A nagyobb gyűléseket az agitátorok röpgyűlésekkel, lakógyűlésekkel készítik elő. A hangszórós kocsik lehetővé teszik azt is, hogy a párt szónokai egy nap alatt több helyen is felszólaljanak. A politikai programot táncos-zenés műsorokkal egészítik ki. Ezt hívják akkoriban repülő színháznak.

Így hangzik egy korabeli választási dal:

Lányok, asszonyok, fiúk, emberek
vigyázzatok!
Új világnak hajnalán
Akarsz jobbágy, vagy független, szabad,
Barátom, ez csak rajtad áll!
Gyerünk a gátra, szavazz a pártra!
Egy jobb világra, szavazz velünk!
Kezedben hordod jövőd és sorsod,
Nem lesz több gondod, szavazz velünk!
A kommunista alkotni fog,
Így lesz az élet holnapra jobb,
Ha kell a béke és több kenyér
Munkáért jó bér,
Szavazz velünk!

Az MKP óriási mennyiségű szórólapt is bevet. Ezt egyébként mások is teszik. A szórólapháborúban a kommunisták 9 millió plakátot és röplapot vetnek be. 150 ezer párttag közül rengetegen vesznek részt a munkában.

Szinte éjt nappallá téve gyűléseznek a párt vezetői. Rákosi Mátyás, a párt vezére, nem a legjobb szónok, de figyelnek

szavára. A csata aktív részesei a Politikai Bizottság tagjai, Farkas Mihály, Gerő Ernő, Nagy Imre, Révai József, akiket ismerünk korábbi fejezeteinkből. Ettől a perctől kezdve kerül a csúcsra Kádár János, eredeti nevén Csermanek János, ekkoriban 33 éves. Szakmáját tekintve irodagép-műszerész.

A Horthy-rendszerben itthon küzd, börtönben is ül. Még nagy jövő vár rá. A csúcsvezetés tagja a budapesti párt-szervezet akkori vezetője, Kovács István is, mindössze 34 éves. Később az 50-es évek politikai életének egyik meghatározó alakja. 1956 után nem jut politikai szerephez. Ma is él, 99 éves.

Ismét megjelenik a csúcson Rajk László, még mindig nagyon fiatal, 36 éves, pedig már megjárta az illegális mozgalmat, a spanyol polgárháborút. Az egykori bölcsészhallgató a munkásmozgalom élő legendája. Később a párt főtítkárhelyettese lesz, majd belügyminiszter. 1949-ben koholt vádak alapján kivégzik. De erről majd később!

KOALÍCIÓS ALKUK

A kommunisták nem tudják megnyerni a választást. A szovjetek jelenléte és segítsége nem ellensúlyozhatja a 25 éves agymosás következményeit. Az emberek most még nem a kommunistáktól várják a változást. A párt a harmadik helyre kerül, 801 ezer szavazatot szerez, ami 16,9 százaléknak felel meg. Az SZDP 823 ezer szavazattal, 17,4 százalékkal a második párt. A győztesek a kisgazdák (FKgP), a szavazatok 57,08 százalékaival. Az MKP végeredményben 70 képviselői helyet szerez a 409 fős magyar parlamentben. Az FKgP testesíti meg a tőkés alternatívát. Ugyanakkor a jövőre nézve sokat mondó az a tény, hogy az MKP, az SZDP és a Nemzeti Parasztpárt (NPP) együtt már számottevő erőt jelent.

MAROSÁN GYÖRGY EGY VÁLASZTÁSI GYŰLÉSEN BESZÉL

November közepén az 56 éves kisgazda politikus, Tildy Zoltán megalakíthatja az új koalíciós kormányt. Az FKgP 9, az MKP 4, az SZDP szintén 4, az NPP pedig 1 miniszteri tárcát kap. A kormány összetételét nemcsak a választási eredmények határozzák meg. Ne feledjük! Ekkor még nincs békeszerződés, a győztesek, mindenekelőtt a Szovjetunió közvetlenül beleszólhat és bele is szól, az MKP-t támogatja. Rákosi Mátyás miniszterelnök-helyettes lesz, Nagy Imre belügy-, Gerő Ernő közlekedésügyi, Molnár Erik pedig népjóléti miniszter. Érdekes, hogy a kisgazdák újjáépítési miniszternek delegálják idősebb Antall Józsefet, a rendszerváltás utáni első miniszterelnök apját.

A kommunista párt már bent van a hatalomban, de kisebbségben van.

A küzdelem a szocialista jövőért folytatódik. ■

TANULSÁGOK A MUNKÁSMOZGALOM TÖRTÉNETÉBŐL:

1. Nem igaz a tőkés média állítása, miszerint 1945–48 a demokrácia fénykora. 1945-48-ban Magyarország tőkés ország, ahol elindult a küzdelem a szocialista és tőkés út hívei között.
- 1945-ben nem voltak csodák. A kommunistáknak a győzelemhez meg kellett győzniük az embereket, akik csak saját tapasztalataik alapján jutnak el a kommunisták támogatásáig. Ehhez idő és nagyon sok munka kell.

KI VOLT A FELELŐS A PÁPA ELLENI MERÉNYLETÉRT?

Mehmet Ali Agca, a néhai II. János Pál pápa merénylője azt állítja, hogy Ausztriából szerezte azt a fegyvert, amellyel az egyháztól súlyosan megsebesítette, és megbízója Agostino Casaroli bíboros, vatikáni államtitkár volt.

A januári szabadulása óta kedden este, a török állami televízióban (TRT) adott első részletes interjújában Agca a Vatikánt tette felelőssé a pápa ellen 1981. május 13-án, a római Szent Péter téren elkövetett sikertelen merényletért. Azt mondta, a Szentszék célja az volt, hogy a tettet a kelet-európai titkosszolgálatok nyakába varrja, és ezzel gyöngítse a kommunista rendszert.

A merénylet kitervelője Agca szerint Agostino Casaroli bíboros, vatikáni államtitkár, a Szentszék akkori keleti politikájának irányítója volt. Agca azt a feladatot kapta, hogy ne a pápa fejére vagy szívére, hanem a hasára célozzon. II. János Pált a lövések súlyosan megsebesítették, de a pápa nem halt meg. Agca azt állította, hogy 40-50 ezer dollárt kapott a merényletért.

MEHMET ALI AGCA

A török férfi azt is elmondta, hogy eredetileg Olaszországban akarta megvásárolni a pisztolyt. „De ők azt mondták, nem, valahol másutt vedd meg, Belgiumban, vagy ahol akarod. Ezért szereztem be Ausztriából a fegyvert” – mondta, anélkül, hogy további részleteket elárult volna.

Agcát a pápa elleni merényletért életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték, amelyből csaknem 20 évet ült le Olaszországban, majd 2000-ben Törökországba toloncolták ki, ahol egy újságíró korábbi meggyilkolásáért további tíz évet kellett börtönben töltenie.

Az elmúlt években újra és újra magára vont a közfigyelmet a pápamerényletről elmondott, olykor regényes történeteivel. ■

VARSÓ – A FÜGGETLENSÉG NEM A FASISZTÁKÉ!

Szélsőjobboldali csoportok vonultak fel csütörtökön Varsó központjában, hogy a maguk módján megemlékezzenek a lengyel függetlenség visszaszerzésének 92. évfordulójáról.

A szélsőjobb menetelése azonban egy jóval nagyobb, antifasiszta tüntetést hívott életre.

A „függetlenségi menetben” mintegy ezer szélsőséges vett részt.

Az ellentüntetők ennél sokkal nagyobb számban sorakoztak fel, s többször is elállták a vonulók útját. Többen közülük a koncentrációs táborok rabruhájához hasonló öltözetet viseltek.

Törtétek kisebb csetepaték is köztük, de a nagy létszámban kivonult rohamrendőrség szétválasztotta őket.

A hatóságok mintegy 30 személyt őrizetbe vettek, egy rendőr megsérült.

Százezren Németország utcáin

A szociális juttatások tervezett csökkentése ellen Németország több nagyvárosában több tízezer tiltakoztak. A megmozdulást szervező német szakszervezeti szövetség becslése szerint a tüntetéseken országsszerte csaknem százezren vettek részt.

A konzervatív-liberális koalíció politikája elleni országos tiltakozó megmozdulást a legnagyobb kormánypárt vasárnapi ülése előtt tartották meg. Karlsruhe-ban ekkor rendezte meg hagyományos őszi, éves kongresszusát az Angela Merkel kancellár vezette Német Kereszténydemokrata Unió.

KIMONDJA HELYETTÜNK DÓZSA

Ez egy olyan világ, ahol lassan semmit nem lehet kimondani, mert a szavakért büntetnek. Ez egy olyan világ, ahol a vélemény nem szent, és a tényeket bármikor el lehet ferdíteni. Vannak tabuk, melyekről nem lehet beszélni, mert a gazdagok törvénye mimóza-érzékenységgel védelmezi őket.

Ady írja, hogy La Barre lovag azért kapott szobrot Párizsban, „hogy Rómát a fene egye”. La Barre csak akkor vette le a kalapját, ha akarta, és illetlenül beszélt azokról, akiről akkor nem lehetett. „Húszéves se volt még, vidám, hetyke katona s darabokra tépték a papok.” Olyan volt, mint a mi Dózsánk! Amolyan Kossuthot, Rákóczi elvették-forma.

Na nehogy azt hidd, hogy sikerült elvenni teljesen! Csak a képét meg a nevét.

Fogalmuk sincs arról, hogy mit cselekedtek egy-két közismert dolgot leszámítva.

Arról pedig, hogy mit írtak, semmit se tudnak. De jól hangzik, hogy Kossuth, Rákóczi, akárki és pózolnak vele, mint a süket ripacsok.

Mikes, Apáczai, Pápai egy kicsit sok lenne. Ennyi nevet megjegyezni nem nagyuraknak való szórakozás!

Dózsát nem szeretik, mert szerintük csak egy „sáros lábú paraszt”, mert rendesen elbánt a nagyurakkal, s azok is vele. Dózsánál elszakad a történelem cérnája. Úgyhogy ő a miénk, könnyű nekünk, mert őt nem kell visszaszerezni.

„Bár akadna valaki, akinek elég erős hangja volna, hogy egy Dózsaszoborért szóljon az országhoz. Ha már olyan alantas még mindig az emberi kultúra, hogy szobrokkal kell beszélnünk, beszéljünk szobrokkal” – írta Ady.

Szavai évszázadokon túl is időszerűek, mint ahogy az is, hogy halott bátrakkal mondatjuk ki a saját igazunkat.

Ugyanúgy, ahogy igaz az is, amit Dózsza György mondott a ceglédi páccon:

„Vérszopó dög, elég ennyi, /
farkasféreg valamennyi, /

testvéreim, – hajlokát is, /
szélbe szórjuk a porát is.”

Mint ahogy jó és igaz Dózsza minden szava és cselekedete...

Hogy nekünk Dózsával kell fenyegetőzni, szikrát csiholni az alvó magyarból?!

Dózsával legalább nem lehet kukoricázni. Nemesúrnak született, mégis a parasztok élére állt.

Ő aztán tudta irtani a rohadt kizsákmányolót, akit akkoriban vérszívó nagyúrnak nevezett a nép, mielőtt felengedte a veres kakast a kastély tetjére.

„Elég is ennyi testvérek,
balta, csép, már hadarólap
magyarázza igazunkat.”

ALJAS MAROKKÓI TÁMADÁS

Tizenegy ember veszítette életét Nyugat-Szaharában, amikor a marokkói biztonsági erők szétverték a függetlenségért tiltakozók táborát a térség fővárosa, Laajun mellett – közölte a terület függetlenségéért küzdő Polisario Front.

A szervezet szerint az akcióban 700-an megsérültek, és 159 embernek nyoma veszett.

A Polisario azzal vádolja a marokkói erőket, hogy a könnygáz és a vízágyúk mellett éles fegyvereket használtak a tiltakozó gyűlés feloszlatásakor.

A vitatott hovatartozású terület függetlenségéért 35 éve nem tartottak ilyen méretű megmozdulást, tüntetések voltak Laajunban is.

A Gadajm Izik nevű táborát egy hónapja állították fel a város mellett, ahol az otthonukból elűldözött szaharavik tiltakoztak rossz életkörülményeik miatt. A táborban a BBC szerint több mint 12 ezren laktak.

A Polisario Front 1973. május 10-én, az algériai Tindufban – egészen közel a nyugat-szaharai és a marokkói határhoz - alakult meg, és nyílt fegyveres harcot indított a spanyol uralom ellen. A mozgalom élére

egy korábbi marokkói kommunista vezér, Musztafa Uali állt, aki 1976-ban merénylet áldozata lett.

Spanyolország 1975-ben adta meg hajdani gyarmatának a függetlenséget, de a foszfátban gazdag Nyugat-Szahara végül marokkói ellenőrzés alá került.

A területért azonnal háború tört ki a függetlenséget követelő Polisario Front

és Marokkó között. A marokkói bevonulást egyetlen állam sem tekinti jogosnak, ugyanakkor több mint 80 ország elismeri a terület függetlenségét.

A helyiek szerint a marokkói kormány erőszakos betelepítési politikát folytat, hogy egy esetleges jövőbeni népszavazáson többségben legyenek a Marokkóhoz való csatlakozásra szavazók. ■

ELÍTÉLJÜK AZ ERŐSZAKOT! FÜGGETLENSÉGET NYUGAT-SZAHARÁNAK!

A Munkáspárt Elnöksége a leghatározottabban elítéli a marokkói hatóság brutális fellépését a Nyugat-Szahara függetlenségét követelő erők ellen.

A Munkáspárt szolidaritását fejezi ki a Polisario Fronttal, a nyugat-szaharai néppel, amely következetesen küzd a nyugat-szaharai nép önrendelkezési jogának érvényesítéséért, országa függetlenségének kivívásáért.

Követeljük az ENSZ határozott fellépését, a súlyos emberáldozatokkal járó incidens nemzetközi kivizsgálását.

Követeljük, hogy a magyar kormány az Európai Unió fórumain mindent tegyen meg a gyalázatos cselekedet elítéléséért, az erőszak beszüntetetéséért, Nyugat-Szahara függetlenségéért.

Budapest, 2010. november 11.

Munkáspárt Elnöksége

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: 334-1509; telefax: 313-5423.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél előfizethető, havi 1000 forintért.